

Пењо Пенев

Н А П У Т У

Г. Цагарову

*Ако сузе,
на очи наврле
не убришеш —
Да л' ћеш моћи
полетно и меко*

*да корачаш
кроз просторе дана
и да гледаш
далеко, далеко?*

*Ако ту бол
у грлу скупљену,
стрмиш путем
ка врху далеком,
не прогуташ
у самом почетку —
како ли ћеш
удахнути
дах?*

* * *

*Поново, ко црни гавран, облак се надви градоносан,
над наша срца наднесе се
и црна сенка залеприша
над пољанама обасјаним.
Опет ће неко бити скршен! —
зар зато, мајко, нас отхрани?*

....

Тренутак сумње, остах без вида.
Целом свету некролог спремих.
Ја веру пропих ко пијанац,
Под црном сенком срце зарида:

О тешко вама, људи! — у снове заљубљени.
И вама тешко, људи! — на тракторе поседали,
што сте са земље, из радости
у тамни свемир погледали.

Благо вама, јалови! — без дечице миле.
Благо вама, утробе нероткиња!
Благо и вама груди што нисте ни дојиле!

* * *

Срце ми уморно, пуно бола,
од старе кривице нема спаса.
Стиже ме јесен и прва слана
у коси ми се забеласа.

Грло ми пали синоћно вино;
ал' сада — свеједно ми је.
Време ће ране да превије
и шавови ће да зарасту.

Од сваке ране ожиљак траје.
На моју савест планина пала.
У мени се сретеше две епохе,
њихова битка не престаје.

* * *

Душа моја није бљештави ресторан
да у њој банче и свраћају даме.
Ја не могу свој понос и дар
да просипам на те личне драме.

Пут ми тежак сред гунгуле ове,
сујете празне разбих пусти сан.
До виђења. Време мене зове
у сан што је вечности још одан.

* * *

С рукама испруженим,
очију отворених умрећу.
И после смрти моје до свитања
гледаће очи саме
далеке светове —

*и душа моја стражариће будна
све док, правим путем,
не прође Судбина многољудна
кроз тесан пролаз уз муке тешке.*

*И опет бићу бубњар у походу,
корачаћу пред тешким кораком домовине —
ја, савет и глас епохе.*

26. АПРИЛ

*Само увреда чека
ту нежност тек виђену.
И бледи тужно сунце
над сновима смелим.
И звони жалобно звоно
све јаче и гласније,
у души само одзвања
велико незнађе.*

*Омрзну мени, вољена,
што срећа не окрилати,
смех и жарку веру
мој дан ти не донесе.
Ојађен чашу горку
до дна ћу да допијем.
Можда ће без мене скоро
и зора да зазори.*

ПЕЊО ПЕНЕВ (рођен 1930. године) једно је од значајнијих имена послератног бугарског песништва, иако је његово дело остало недовршено, лишено оне зрелине и искуства позних стваралачких година.

Стасао на балканској ветрометини, Панев је рано развио свој богат песнички дар и рано почео да објављује. Живећи у унутрашњости, као зидарски радник, он је са полетом поратних генерација спремних да мењају свет, приступио изградњи земље. Касније одлази у Софију и ту, радећи у књижевним и хумористичким листовима, доживљава прве сукобе с реалношћу и разочарења. Сукобљен са трагичним чињеницама у себи и око себе, напушта Софију и, двадесет шестог априла 1959. године, извршава самоубиство. Имао је само двадесет и девет година кад је поделио судбину неких других балканских песника, распетих између високих идеала и штуре свакидашњице.

Иза њега остале су збирке песама: „Земља ће бити родила”, „Бетон и нежност”, „Добро јутро, људи”, „Ми из двадесетог века“ — поеме „Домовина“, „Дани прове-равања“, и друго.